

Δημήτριος και Εύα Σαουλίδου: Από το Κάρς στην Ελλάδα

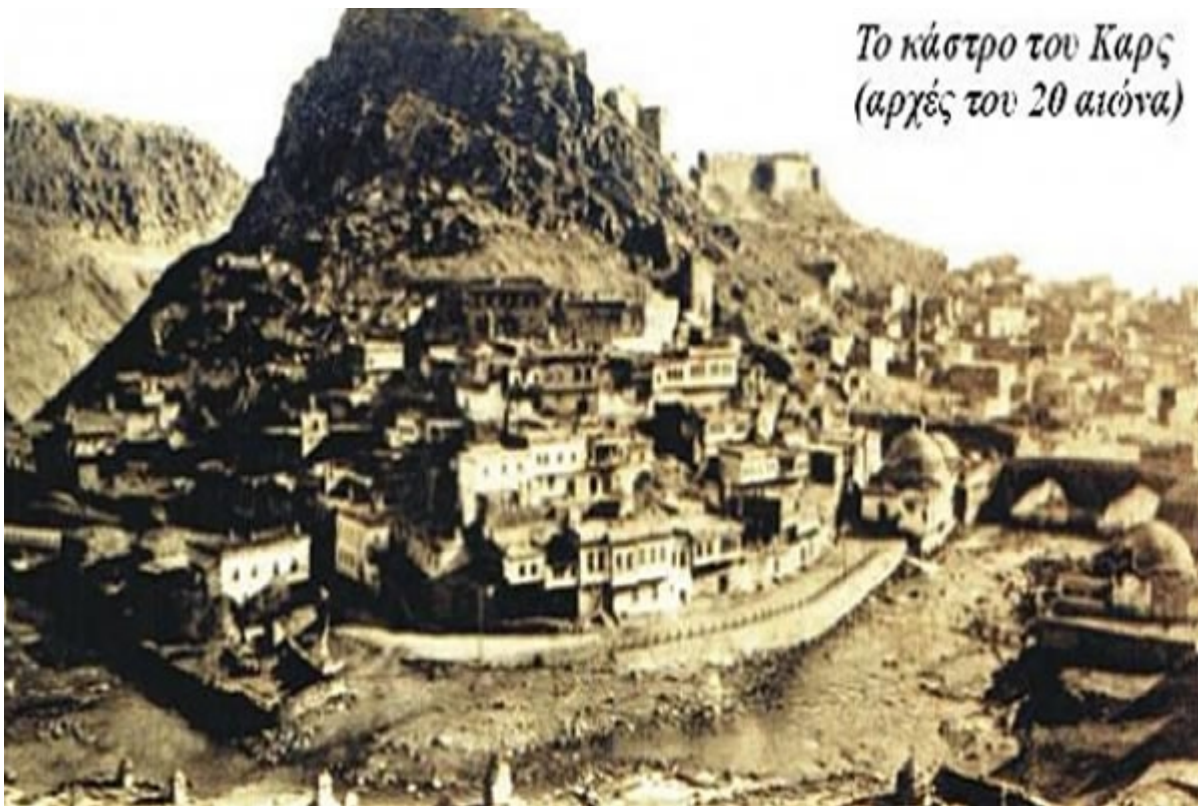
/ [Πεμπτουσία](#)

Δημήτριος και Εύα Σαουλίδου

Μία ξυνωρίδα εκλεκτή, ένα ζεύγος ενάρετο ήταν ο Δημήτριος Σαουλίδης και η σύζυγός του Εύα, Πόντιοι στην καταγωγή, από την Τραπεζούντα.

Η Εύα, το γένος Λουκανίδου, γεννήθηκε στο Κάρς της Ρωσσίας το έτος 1900. Οι γονείς της ξεριζώθηκαν από τον Πόντο, γιατί δεν άντεχαν την τουρκική θηριωδία, και κατέφυγαν στο Κάρς της Ρωσσίας μαζί με πολλούς άλλους συμπατριώτες τους. Μεγάλωσε σε μία πολύτεκνη οικογένεια με αρχές παραδοσιακές και ευλάβεια στα θεία.

Όταν ήταν δώδεκα χρόνων περίπου, φιλοξενήθηκε στο σπίτι τους ένας οδοιπόρος. Τόσο πολύ ευχαριστήθηκε, που θέλησε να ανταποδώσει κάτι για την φιλοξενία,

μαθαίνοντας στην Εύα την Σολομωνική. Αυτή δεν ήξερε τι είναι Σολομωνική. Της είπε: «Εγώ ό,τι λέω, γίνεται». Και έκανε διάφορες επιδείξεις. Έκανε κάποια μικρά κοριτσάκια να κάνουν άσεμνες χειρονομίες και η Εύα του είπε: «Στάσου, είναι εντροπή». Ύστερα έκανε μία κατσίκα δεμένη να τρελλαθή, να αγριέψη, να κόψη το σχοινί της και να έρθη ήσυχη σαν γάτα στα πόδια του. Η Εύα που είδε αυτά του είπε: «Τέτοια πράγματα δεν είναι καλά. Δεν τα θέλω». Και έτσι ο Θεός βλέποντας την αθωότητά της και την καλωσύνη της, την προφύλαξε από το να ασχοληθή με μαγείες.

Πέθανε η μητέρα της και η Εύα έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού. Ήταν δυνατή και θαρραλέα σαν άνδρας.

Όταν έγινε δεκατριών ετών, ήρθε στο σπίτι τους ένας νέος φτωχός, ο Δημήτρης Σαουλίδης. Ήταν καλός μάστορας. Όλη την ημέρα γύριζε στα αγροκτήματα, έκανε διάφορες επιδιορθώσεις και εργασίες και έτσι ζούσε. Κάθησε πολύν καιρό στο σπίτι τους. Ο πατέρας της Εύας εκτίμησε τον καλό χαρακτήρα, την τιμιότητά του και τον έκανε γαμπρό στην Εύα.

Όταν έγινε ο ρωσοτουρκικός πόλεμος, η Εύα με τον πεθερό της και τα μωρά της Βέρα και Βασίλη ήταν στην Ρωσία, και ο σύζυγός της Δημήτριος με την πεθερά της ήταν στην Τουρκία. Αρρώστησε τότε βαρειά ο πεθερός της και έμεινε κατάκοιτος. Αυτή τον περιποιείτο με πολλή αγάπη μέχρι που εκοιμήθη. Πήρε την ευχή του. «Εύα», της είπε πριν ξεψυχήσει, «όπου πας και όπου σταθής να είσαι ευλογημένη».

Στην Ρωσία σε μία από τις μετακινήσεις της καθώς περιπλανιόταν από μέρος σε μέρος, πέθανε το ένα βρέφος της αβάπτιστο. Το έθαψε στα χιόνια και συνέχισε κλαίγοντας τον δρόμο της.

Έμελλε λόγω των περιστάσεων να αφήση το σπίτι της στο Κάρς, να ξεριζωθή και να έρθη στην Ελλάδα. Διηγείτο στον εγγονό της Δημήτριο: «Τρεις φορές, παιδί μου, άφησα το σπίτι μου και έφυγα με την ψυχή μου, τις εικόνες και τα ρούχα που κουβαλούσα στα χέρια μου. Μας έβαλαν στο βαπόρι. Τότε πέθαιναν πολλοί και τα πτώματά τους τα έρριχναν στην θάλασσα. Με τις λίρες που είχα ραμμένες στην ζώνη μου αγόραζα ψωμί και τσίζα τα μωρά. Ένα ψωμί μία λίρα έκανε. Ήρθαμε στην Ελλάδα. Μείναμε ένα διάστημα στις λάσπες, στην Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης, και από 'κεί καταλήξαμε στην Βέροια».

Επέτρεψε ο Θεός και έζησε δύσκολες και σκληρές καταστάσεις. Άντεξε όμως με την υπομονή και την πίστη στον Θεό. Αυτά ήταν προοίμια και προετοιμασία για τα πιο δύσκολα επερχόμενα που έμελλε να περάσει.

Με τον σύζυγό της εγκαταστάθηκαν στην Βέροια και εργάστηκαν σκληρά για να ζήσουν και να αναθρέψουν τα παιδιά τους. Μαζί με όλες τις δυσκολίες ήρθε αργότερα και ο θάνατος του Δημήτρη. Η ζωή της Εύας έγινε πολύ δύσκολη. Έμεινε χήρα με τέσσερα παιδιά σε ηλικία 38 ετών, αλλά πάλεψε και τα κατάφερε. Δεν θέλησε να ξαναπαντρευτεί και αφιερώθηκε στα παιδιά της. Ήταν απλή και αγράμματη, αλλά αυθόρμητη και δυναμική. Η πίστη της στον Θεό και η εμπιστοσύνη στην Παναγία ήταν βαθιά και πηγαία. Στην Κατοχή πέθανε και η κόρη της Ευμορφία. Έπαθε δηλητηρίαση από μπακιρένιο αγάνωτο σκεύος.

Κάποια χρονιά, παραμονές Χριστουγέννων, ο κόσμος κατέβαινε στον κάμπο και μάζευε όσα σπυριά από αραβόσιτο εύρισκε στα θερισμένα χωράφια. Ήταν χρόνια δύσκολα και παντού υπήρχε πείνα και δυστυχία. Η Εύα πήγε και αυτή να μαζέψει για να ταΐσει τα πεινασμένα παιδάκια της. Το σούρουπο γύρισε με μισή οκά καλαμπόκι. Βράδιασε όταν έφτασε στην ανηφοριά της Βέροιας. Την έπιασε το παράπονο. Κοίταξε τον ουρανό και είπε στην Παναγία: «Είσαι και σύ μητέρα. Για πές μου, τι θα ταΐσω τα παιδιά μου:». Κλαίγοντας συνέχισε τον δρόμο της και βλέπει στα πόδια της ένα αρνί σφαγμένο δέκα με δώδεκα κιλά. Πριν από την Εύα πέρασαν πολλοί άνθρωποι, αλλά κανείς δεν το είδε. Φαίνεται πέρασε το κάρο της Νομαρχίας και έπεσε το σφαγμένο αρνί. Αλλά το θαυμαστό είναι ότι κανείς άλλος δεν το είδε. Η Παναγία έτσι οικονόμησε για να παρηγορήσει την θλιμμένη χήρα Εύα και να ταΐσει τα ορφανά της.

[Συνεχίζεται]